

Когато иде съ утреннятъ си свѣтлость и съзори деньтъ, тогазъ чучолигата пръпнува на горѣ да го посрѣшне и въспѣва сладкъ пѣсень отъ славословіе къмъ Бога на слънцето, който го е наредилъ да сіе на добры-тъ и на злы-тъ.

Но кукомявката и прилѣпътъ бѣгатъ отъ слънцето кога изгрѣе, и ся крыѣтъ въ стары и порутены зданія, зидове и дръвія; така и лвътъ и тигрътъ ся прибиратъ на жилищата си въ пещерытъ, дѣто лежатъ и спятъ по цѣль день. Но малкытъ момченца и момиченца сѣ длѣжни да ставатъ рано съ чучолигѣтъ заедно, да посрѣщатъ слънцето и като неѣтъ и тѣ трѣба да пѣѣтъ пѣснь на славословіе Богу на всичкѣтъ земѣ, и да залягатъ колкото имъ рѣцѣтъ държатъ и колкото имъ умѣтъ стига да правятъ добро додѣ е день.

Сутринъ като изгрѣва отъ Истокъ слънцето слѣдува пѣтътъ си съ силенъ и постояненъ ходъ, по сладкыйтъ и синкавъ сводъ небесенъ, и кѣдѣ срѣдѣтъ на деня ся вижда на най-прѣвиспрепеннѣтъ височинѣ. Тогазъ е пладне, тогазъ то излива топлинѣтъ си връзъ земѣтъ съ най-голѣмѣ силѣ. Птичкы, звѣрове и челоувѣци гледатъ да ся оттеглятъ на нѣкоѣхъ хладнѣхъ сѣнѣхъ, която бы ги потулила отъ палящытъ му зари.

Но полека-лека обраца горящѣтъ си колесницѣ къмъ Западъ и като ся наваля на долу отъ небесный сводъ, пристига до крайтъ на деньтъ. Неговытъ усмихванія кога то казва *лека ноцъ* на свѣтътъ, сѣ благопріятны на душѣтъ, и трептящытъ неговы зари при захождане простирають златнѣ завѣсѣ връзъ лицето на природѣтъ.

Затули ся слънцето и ето малкытъ звѣздицы, като чисты бесцѣнны камѣніе, украсявають высокѣтъ нощнѣ дѣгѣ, излѣзватъ да видять свѣтътъ и сякашъ че повтаряють онѣзи за Сампсона думы: «Остригохъ му ся косытъ, остави го силата му;» сега можемъ и ный да свѣтимъ.

Задъ тѣзи искрящи ся точки, ниско на Истокъ сънливый вечеръ гѣтка на горѣ абаносенѣтъ си коляскѣ. Прилѣпѣтъ, кукомявката и хыщнытъ звѣрове, всички познаватъ